

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2035/21
19.5.2022. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Марко Радојевић, адвокат из Београда, Зорана Ђинђића 81, против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Татјана Савић Спасић, адвокат из Београда, Јакова Галуса 34б, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 4837/16 од 21.10.2020. године, у седници већа одржаној 19.05.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 4837/16 од 21.10.2020. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.000 евра са законском затезном каматом почев од 02.12.2016.године до исплате, као и у ставу другом и трећем изреке, док се у преосталом делу става првог изреке пресуда **ПРЕИНАЧУЈЕ** тако што се обавезује тужени да тужиоцу наведени износ главног дуга и затезну камату исплати у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4837/16 од 21.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.000 евра у динарској противвредности на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 02.12.2016. године до исплате.

Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату износа од још 1.350 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом на овај износ почев од 02.12.2016. године до исплате.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.000,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио тужени побијајући је у ставу првом и трећем изреке како то произлази из навода жалбе из свих законом предвиђених разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у границама разлога одређених у члану 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама) и нашао да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом туженог указује јер је изрека разумљива, а дати разлози о битним чињеницама јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је туженом у више наврата позајмљивао новац. На признаници коју су саставили и потписали тужилац и тужени 30.03.2013. године (грешком су странке уписале 30.04.2013. године) наведено је да је тужени од тужиоца примио износ од 9.350 евра и договорен је као дан враћања новца 10.04.2013. године. Признаница је оверена од стране Управе Градске општине Вождовац 01.12.2016. године.

Према наводима сведока ББ, тужиоцевог братанца, који суд прихвата, стриц му је у новембру месецу 2012. године рекао да ће доћи његов познаник ..., кога је некад виђао у свом локалу пивници “...” у ..., те да му преда коверту са новцем између 1.000 до 1.500 евра, што је и учинио, а сведок ББ, који је по наводима тужиоца присуствовао примопредаји новца, односно састављању предметне признанице, није могао да се сети да је присуствовао сачињавању признанице, али му је позната прича тужиоца да га је тужени за неки новац преварио и да је тужени требало да потпише неку признаницу. Сведок ВВ, син туженог, навео је да је тужени од тужиоца купио аутомобил за 1.500 евра и да је отац од тужиоца потом позајмио 2.000 евра, што је његов отац вратио, а то је била основица која је потом „окамаћена” са 10% месечно, што је изјавио и тужени приликом саслушања у својству парничне странке. Према наводима тужиоца у ресторану “...” туженом је у присуству његовог књиговође, чијег се имена не сећа, дао 2.000,00 евра 2011. или 2012. године, а након тога, туженом је синовац тужиоца предао у коверти 1.000,00 евра, а тужилац је тужено предао још и износ од 5.000,00 евра.

Искази парничних странака у вези битних чињеница су били опречни и приликом њиховог суочења. Првостепени суд није поклонио веру исказу туженог ценећи да је неуверљив и дат срачунато ради успеха у спору, а није поклонио веру исказу тужиоца у делу да је зајам дат у износу од 9.350 евра, како је написано у означеној признаници.

Првостепени суд је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, утврдио битне чињенице о уговорном односу парничних странака и испуњењу уговорних обавеза, те

утврдио да је права воља парничних странака била давање зајма у износу од 8.000 евра, односно да је тужилац туженом током 2011-2012. године позајмио износ од 8.000 евра и то у више наврата, у првом наврату 1.000 евра, затим 2.000 евра, да би му на крају дао још 5.000 евра. Суд је мишљења да је признаница потписана само да би тужилац обезбедио свој дуг, а да новац у износу од 9.350 евра заправо није примио, већ износ од 8.000 евра.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, применом члана 557. и 277. ЗОО првостепени суд је донео одлуку као у побијаној пресуди и обавезао туженог на враћање дуга у износу од 8.000 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом почев од 02.12.2016. године као дана подношења тужбе, а за преосталих 1.350 евра у динарској противвредности са каматом, у нежалбеном делу одлуке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, као неоснован.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је ставом првим изреке побијане пресуде обавезао туженог да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.000 евра са законском затезном каматом почев од 02.12.2016. године, а у пресуди је изнео јасне и довољне разлоге, које прихвата и овај суд као другостепени.

Неоснован је жалбени навод туженог да суд није правилно утврдио чињенично стање, те да је погрешно утврдио висину дуга од 8.000 евра, наводећи да му је тужилац позајмио мањи износ новца, који је он вратио, да признаница које је достављена није веродостојна и у исту је унет нетачан садржај, односно да је заправо тужилац од њега наплаћивао зеленашку камату, као и да за износ учињене позајмице не постоји ниједан доказ, осим непотпуних навода тужиоца и сведока.

Наиме, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8 ЗПП утврђено је да је, у конкретном случају, закључен уговор о зајму, да су тужилац и тужени потписали признаницу, али у току поступка првостепени суд је утврдио да у признаници наведена висина дуга не одговара стварном чињеничном стању јер је оценом изведених доказа утврђено да је зајам дат у износу од 8.000 евра. При заснивању двостраних уговора стране полазе од начела једнаке вредности узајамних давања, односно између обе уговорне стране мора постојати еквивалентност што је и разлог ступања у уговорне односе, а првостепени суд је правилном оценом изведених доказа, која се не доводи у сумњу жалбеним наводима, правилно утврдио да је износ позајмице 8.000 евра.

Неосновани су жалбени наводи туженог да суд није правилно ценио исказ његовог сина Милоша Јевтића, који је саслушан у својству сведока. Ово посебно јер тужени није доставио материјални доказ да је део дуга враћен како је тврдио у току парнице, признаница је сачињена на 9.350 евра, а из исказа тужиоца који првостепени суд правилно цени као убедљив, утврђено да је износ од 8.000 евра досуђених у ставу првом изреке, туженом предат.

Међутим, тужени је дужан тужиоцу исплатити износ главног дуга од 8.000 евра са затезном каматом по Закону о затезној камати почев од 02.12.2016. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на

дан исплате, због чега је одлука у делу који се односи на динарску противвредност која се има исплатити, резултат погрешне примене материјалног права и у означеном делу става првог изреке побијана пресуда је преиначена.

Наиме, одредба члана 395 Закона о облигационим односима прописује да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниј валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу, према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе.

С обзиром да Народна банка Србије, као централна финансијска институција у односу за плаћања на међудевизном тржишту, на дневном нивоу утврђује и објављује званични средњи курс у односу на сваку страну валуту, па и евро, у циљу извршења обавеза које гласе на девизни износ, динарски износ који се има исплатити, сагласно томе, има бити обрачунат применом средњег курса НБС.

На основу изведеног применом члана 390. и 394. тачка 4 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом чланова 153,154 и 163 Закона о парничном поступку.

Суд је ценио и остале жалбене разлоге туженог али налази да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка имајући у виду да није успео у поступку са жалбом и применом члана 165 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

**Предсеник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић